

מסורת הש"ס

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מת.

עין משפט
נר מצוה

כא א מ"י פ"ה ס"ה
מער הלכה ד'
ג ב מ"י פ"ה ס"ה
מער שני הלכה ו' י'
גא ב מ"י פ"ה ס"ה
מער הלכה ו' סמג
עין קהל
גב ד מ"י פ"ה ס"ה
מער שני הלכה ו' י'
גא ב מ"י פ"ה ס"ה
מער שני הלכה ו' י'
עין קהל
גב ד מ"י פ"ה ס"ה
מער שני הלכה ו' י'
גא ב מ"י פ"ה ס"ה
מער שני הלכה ו' י'

תורה אור השלם

1. עירי קהל תישן
אורי קהילה אל תחנה
לצאת תהיה סוד כד
2. דעה לא ינוס ולא
יחשן שומר ישראל
תהיה כבוד
3. בשיר לא ישתו יין
ישר שבת לשלח
ישיעיהו כד ט
4. הושיעה יי כי נמר
הסיד כי פסו אמונים
מבני ארץ תהיה יב ב
5. וקדים מעשר שקטו
בדורים מנחמה
אכה ה יד
6. ורבעו בחובה עדרים
כל חיתו חיו גם קצת גם
קדש בכתוביה ולינו קול
ישרו בחלון דרב בסף
כי ארץ ערה
צפניה ב יד
7. נשאר בעיר שקעה
תשאית יב עשרה
ישיעיהו כד יב
8. חיו מושכיו בכפר
שקר ירדו מאחרי בנשף
יין ודליקם
ישיעיהו ה יא
9. לכן גלה עמי מבלי
רעת וכבודו מתי רעב
והמונו צחה קצא
ישיעיהו ה יא
10. וישח אדם וישפל
איש ועיני נבדלים
תשפלה ישיעיהו ה טו
11. איש מלחמה יין
שמוטו כד ג

אין אדם מנקף אפי' אלכסו (חולין י): דם ניקף מרלה דם עולה (שס):
עכשיו. להכניס לוהר כהמה לתוכו: כדאמרין. שמיקן שיהו כל
הלוקחין מפרשין ולא היה אדם צריך לישאל לחברו חבר שלקח
ממנו: **מתני'** בעיר לא ישתו יין. ונגמ'

מפרש מנה לן דמשכטלה סנהדרין
הוא: נביאים סראשונים. בגמרא (ע"כ)
מפרש: נוסף חופים. מפרש נגמ' (שס):
אנשי אמה. בועמים בהקד"ה וסומכין
עליו לעשות טוב ואין דואגין להסרין:
גמ' אמר רב יוסף. הכי קאמר וכי
בית המסובך גארוס עיר הוא
שלא יהא נוח ליחרכ: **מפרטע.**

לשון ערה כמו ערו ערו (תהלים קט):
בסיפא מחיל. מחילקופת הכית
ופתחו מחיל: **ושא"ל.** לשון בית
השואה מחיל יוסב ומתוך כך שערים
מקדים שם ומנגחין וכותחין את
שערי: **ומרי דנגי.** מושכי ספיות
כחבל שני שאינו אלא לוחם
מלאכתם: **ודבקי.** שומרין בשעה
שחורשין ואינו אלא לכוין את השורים
לחלמייהם שהולכין לקול השיר דערב
עליהם: **דגרדלי.** אינו אלא לשחוק:
כטל זמרא. גור על דורו של זמרו
בנייתם וזכיתם משתאות: **ולא איכבי.**
ולא היו רגלים לקנותם בכך: **ולול**
כס. ולא הקפיד למהות נידם: **כאש**
בנעורם. לפי שהעונות מטה אלו
לשמוע את המזמור לענות אחריו
וגמלא האנשים נותנים לבס לקול
הנשים וקול באשה ערוה: **כדכבי**
השמיני את קולך (שיר ג) ומעביר יצור
את יצור כאש בנעורת אכל זמרי גברי
וענין נשי קלם פריעות יש דקול
כאש ערוה אכל אינו מעביר יצור
כל כך שאין המזמרים מטיס אונס לקול
העונים: **לנעולו האי מקמי האי.**
אם אין שומעין לנו לבטל את שניהם
נקדים לבטל את זה שהוא כאש בנעורת:
לחם לחם. לחם (שמות י) מתרגם לחותם:
הרכיזה

ואין יחבי ליה לכהנים. דקנסניהו עורא כדאמר' ביצמות (דף סו):
וכיון דאין נותנין כתקן אין יכולין לומר וגם נתתיו ללוי ככל
מלתוך: **סחילה.** ונתת ללוי זה מעשר ראשון לגר זה מעשר עני
בשעריך זה מעשר שני דכתיב לא תוכל לאכול בשעריך (דברים יז):

אף הוא. יוחנן כהן גדול: **טבל**
וסרומם מעשר עון מיה. כאלו הן
הנשרפין (סנהדרין פג). ילפי' לה. וכשאלתם
לוקחין מעט הארץ והם לא הפרישו
אלא תרומה עודת טבל למעשרות
וחלם נעשים מיה: **מפרש סרומם**
מעשר ונומם לנסן. מפרש כל
המעשרות ממנה להוציא מדי טבל
ואחר כך מפרש מתוך מעשר ראשון
תרומת מעשר מה שעל הלוי להפריש
ונתנו לכהן משום דלית ביה עון

מיהא אחמור עליהו שלל לעכבו
אלו ולמכור לכהן כשם שהוא מעכב
אלו מעשר ראשון ומעשר עני ואומר
המוציא מחברו עליו הראיה גזירה
לדמא כי משה ליה גזיה אכל ליה
אל מעשר ראשון ומעשר עני מותרים
לזרים ואין כהן אלא גול כהן הלכך
המוציא מחברו עליו הראיה. אלמא
אפרשי נמי לא הו מפרשי ואח

אמרת לפי שאין נותנין אותו כתקן
הא אפרשי מפרשי ליה: **סרי סקון.**
לעולם העברת הודאות מעשר משום
שאין נותנין אותו ללויס הוא והא

דמיה לפי ששלה כו' לאו אכילת
את הירדו קאי אלא אגור על הדמאי
קאי ותמרי מקנות תקן ניטל וידוי
של חכמים אפי' שם מפרשין אותו
לפי שאין נותנין אותו כתקונו וגור
על הדמאי על לוקח מעט הארץ לפי
ששלה כו': **מפרשין.** כשהיו רוצין
להפילו לארץ לשחוט: **שיפול דם**
בצנינו. ואינו רואה ואינו מתחמק כל
כך על גבלי. ונוקפין לשון ונקף סבבי
היער (ישעיה י): **סוכטין.** להפילו לארץ.
ונוקפין לשון סוכט ומה כדאמר'

שדיו חובטין אותו במקלות כדרך שעושין

אותו לפני עבודת כוכבים אמר להם עד מתי אתם מאכילין נבילות למזבח נבילות הא שחוט
לזו אלא טריפות שמא ניקב קרום של מוח עמד והתקין להם טבעות בקרקע: עד ימיו היה פטיש
מכה בירושלים: בחולו של מועד: כל ימיו לא היה אדם צריך לשאול על הדמאי: כדאמרין:
מתני' משכטלה סנהדרין **בטל** השיר מבית המשתאות שנאמר **בשיר לא ישתו יין וגו'** משמחו
נביאים שנאמר **הושיעה ה'** כי גמר חסיד וגו' **רשב"ג** אומר **העיד ר'** יהושע מיום שחרב בהמ"ק אין
יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכה וניטל טעם הפירות ר' יוסי אומר אף ניטל שומן הפירות ר'
שמעון בן אלעזר אומר המהרה נטלה את **ה' (הטעם ואת)** הריח המעשרות נטלו את שומן הדגן **(ו)** וחכמים
אומרים הונות והכשפים כילו את הכל: **גמ'** ומאי דמשכטלה סנהדרין כתיב אמר רב הונא ברבי
דב יהושע דאמר קרא **זקנים** משער שבתו בחורים מנגינתם אמר רב **אודנא** דשמעא זמרא עתקא אמר
רבא זמרא בביתא חורבא כסיפא שנאמר **קול ישורד בחלון חרב בסף כי ארזה ערה מאי כי ארזה**
ערה אמר ר' יצחק (ו) בית **(ו)** המסובך בארזים עיר הוא אלא אפי' בית **(ו)** המסובך בארזים מתרועע אמר רב
אשי שמע מינה כי מתחיל חורבא כסיפא מתחיל שנאמר חרב בסף ואיבעית אימא מהכא **ושאיה**
יובת שער אמר רב רב אשי לדידי **הו** ליה ומנגח כי תורא אמר רב הונא זמרא דנגדי ודבקי שרי
דגרדאי אסיר רב הונא בטיל זמרא קם מאה אוויו בוזא ומאה סאה חימי בוזא ולא איבעי אתא רב
חסדא זליל ביה איבעאי אוואו בוזא ולא משתבח אמר רב יוסף זמרי גברי ועני נשי פריצותא זמרי
נשי ועני גברי כאש בנעורת למאי נפקא מינה לבטולי הא מקמי הא אמר ר' יוחנן כל השותה בארבעה
מיני זמר מבאי חמש פורעניות לעולם שנאמר **הוי משכמי** שכר ירדפי מאחורי בנשף יין ודליקם
הויה כגור ובבל תוף וחליל ויין משתיהם ואת פועל ה' לא יבטו מה כתיב אחריו **לכן גלה עמי מבלי**
דעת שגורמין גלות לעולם וכבודו מתי רעב שמביאין רעב לעולם והמונו צחה צמא שגורמין לתורה
שתשתבח מלומדיה **וישח אדם וישפל** איש שגורמין שפלות לשונאו של הקב"ה **ואין איש אלא הקדוש**
ב"ה שנאמר **ה' איש מלחמה ועיני נבדלים** תשפלה שגורמין שפלות של ישראל ומה כתיב אחריו לכן
הרכיזה

(א) וסופ' (פ"ג) כ"ח ג'
יוחנ ט. (ב) ע"י חו"ס' שבת
י. ד"ה רחל. (ג) ופ"י חו"ס'
יוח ט. ד"ה מעשר.
(ד) וסופ' (פ"ג) כ"ח ג'
(ה) וסופ' (פ"ג) כ"ח ג'
(ו) נכנסה שבתה ויהי לכהן
משום ר' יהושע ויהי לכהן
כסיפא. (ז) ופ"י חו"ס'
ל"ג. (ח) ע"י חו"ס' כ"ח ג'
(ט) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(י) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יא) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יב) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יג) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יד) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(טו) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(טז) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יז) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יח) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יט) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(כ) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'

הגהות הב"ח

(א) בפשטה שומן דגון
(ב) וסופ' (פ"ג) כ"ח ג'
(ג) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ד) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ה) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ו) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ז) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ח) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(ט) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(י) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יא) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יב) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יג) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יד) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(טו) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(טז) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יז) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יח) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(יט) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'
(כ) ופ"י חו"ס' כ"ח ג'

גליון הש"ס

גמ' אודנא דשמעא. ר"ף
פ"ה דכנסת:

מוסף רש"י

ביטל את הירדיו. על
מעשר, ואפילו של חכמים,
שאל לומר בערתי הקדש
מן הכית וגם נתתיו ללוי.
לפי שלא היו נותנים מעשר
ראשון ללוי האלמנה,
דחמלא אחר ללוי
וקנסניהו עורא ויהי לחמו
לכהנים (ב"ב צ"ג). וגור על
הדמאי. ללוקח מעט
משה
מפני שהטל עון מיה,
חיו מן התרומה שלל גור
להפרישה ולא גור שלל
דמאי. לפי ששלה כהן
בטל ישראל ויהא סחי
עמי הארץ מלוקח
במעשרות ולא היו מפרשין
אלא תרומה גדולה (שס).
מפרש ממנה תרומת
מעשר ותרומה לכהן.
משום דסגר שם הארץ ללוי
הוא דפקיד דחמלא לחמיה
תרומת מעשר ולא ללוי
(בבבבב יא. י"ח ש"ש שני
שומר כו בגמ').

